

EEN STROPKE VAN DE BRUGSCHE PUURTE

Gilbert Boerjan
(inleiding en tekstbewerking door Eddy Levis)

Eddy Levis, prezident van de Gentsche Sosseteit en stichtend lid van 'Variaties' vzw, de Koepelorganisatie voor Dialecten en Oraal Erfgoed in Vlaanderen, bezorgde ons een mooie tekst van Gilbert Boerjan. Om een en ander goed begrijpelijk te maken vulde hij die aan met een inleiding, een korte getuigenis over de auteur en een bibliografie.

Een getuigenis ter inleiding (E.L.)

Gilbert en ik kenden mekaar reeds lang. Ik had ook al een tentoonstelling van hem ingeleid en kende zijn betrokkenheid bij het volksleven van 'zijn' Brugse Poort en van Gent en zijn lidmaatschap van het bestuur van Marca, de Heemkundige Kring van Mariakerke, in het bijzonder. Na het overlijden van Gilbert Boerjan kreeg ik via zijn echtgenote een aantal onuitgegeven manuscripten in mijn bezit. Vooral de in het Gents dialect gestelde notities over de volkswijk Brugse Poort onder de titel 'Een stropke van de Brugsche Puurte' interesseerden mij uitermate. Na grondige lectuur besloot ik dan ook het hele verhaal wat op te poetsen, aan te vullen met interviews over en illustraties van de Brugsche Puurte, en alles in een uniform Gents dialect te herschrijven.

Gilbert was vooral bekend als verdienstelijk schilder, tekenaar en aquarellist. Zijn vele volkskundige publicaties getuigen hiervan. Hieronder een kort overzicht.

- *De vroegere Campagne of Broedershof*. In: Marca, 1979.
- *100 jaar herbergen te Mariakerke* (samen met Luc Fortie). Heemkundige Kring Marka, 1980.
- *Oude en verdwenen werkmanswoningen te Mariakerke* (samen met Luc Fortie). Mariakerke, Heemkundige Kring Marka, 1982.
- *Kapellekens te Mariakerke*. In: Marka, 1982.
- *Twintig jaar Heemkundige Kring Marka te Mariakerke* (samen met Luc Fortie, tekeningen van R. Ruys. Mariakerke, Heemkundige Kring Marka, 1984.

- *Het landschap te Mariakerke. Bourgoyen & Ossemeersen.* Mariakerke, Heemkundige Kring Marka, 1985.
- *Oude en verdwenen hofsteden van Mariakerke.* In: Marka, september 1986.
- *Toneellevens te Mariakerke.* In: Marka, 1986.
- *Het Kasteel van het Zandeken en de bouwheer Jules Fobe.* In: Marka, december 1986.
- *Zeventig jaar Anglo-Belgian Company-Dieselmotoren te Gent: Beknopte samenvatting van de ABC bedrijfsgeschiedenis uit de beginjaren.* In: Tijdschrift voor Geschiedenis van Techniek en Industriële Cultuur, 1987.
- *Het gemeentewapen van Mariakerke.* In: Marka, juli 1988,
- *Honderd Gentse Onze-Lieve-Vrouwe-Kapelletjes* (samen met Ludo Collin en Dirk Smet. Gent, Gent aan Maria, 1988.
- *Mariakerke en de textiel.* In: Marka. mei 1990.
- *Veertig jaar Davidsfonds Mariakerke* (samen met Luc Fortie en Denis Schoorens). In: Marka, december 1990.
- *De begraafplaatsen in de Gentse randgemeenten* (samen met Véronique Sennesael). In: Marka, december 1992.
- *Het kerkhof van Mariakerke anders bekeken.* In: Marka, april en december 1994.

Voorwoord (In 't schuun Vloms)

In 1860 wordt de stadstol afgeschaft. Vroeger was het niet interessant buiten de stadspoorten te wonen, aangezien men telkens tolgeld moest betalen om de stad in en uit te mogen. De poorten werden 's nachts ook gesloten zodat men er niet meer in of uit kon. Dat werd toen helemaal anders. Rooigem, de Brugse Poort, de Wondelgemse Meersen en de Muide werden nu ineens heel aantrekkelijke gebieden voor nijverheid en bewoning (E.L.).

Zo ontstond er buiten de Brugse Poort tussen de Rooigemlaan, de Brugsesteenweg en de Brugse Vaart een proletarische woonwijk met doorsnee rijhuizen en zo'n 80-tal beluiken, zoals het *Luizegevecht*, *de Kirremelkkoer*, *de Koer Portugal*, *'t Papieren Edeldom*, *'t Schief Rotse*, *de Ruuje Cité*, *de Konijnepijpe* en de fameuze *Koer 99*, het meest beruchte beluik van de wijk, oord van criminelen en tippelaarsters. Zelfs de politie en de rijkswacht gingen een blokje om aangezien alle zolders in mekaar liepen zodat verdachten zoeken er een hopeloze zaak was. Vroeger werd vaak laagdunkend gesproken over arbei-

derswijken aan de stadsrand, en de *Brugsche Puurte* was zeker zo'n zwaar geval.

De buurt had een bijzondere sociale samenstelling en woonstructuur. Het was eerder een verzameling van straatjes, koerkes en beluikjes. Met uitzondering van een paar grote handelsstraten was het een aaneenschakeling van eentonige rijen arbeidershuisjes. Blijkt dat die kleinschaligheid, dichte bewoning en bouwvorm, de nauwe sociale contacten in de hand werkte, zodat zij bijdroegen tot een levenswijze vol menselijke eenvoud, wars van vervreemding, flat-neuroses, communicatiestoornissen, etc., die onze hedendaagse maatschappij onpersoonlijker maken. Men had er meer begrip voor mekaar, kende genoeg iedereen uit de straat of ver daarbuiten omdat men dicht op mekaar leefde. In die buurt was kinderopvang nauwelijks een probleem, psychiaters konden met hen hun brood niet verdienen want alle zieleleed werd door de vrouwen, leunend op hun voagbustol, uitgepraat. Mannen hadden meer tijd voor mekaar. De duivenvluchten en 't *koartse-leggen* waren een zeer belangrijk tijdverdrijf, bij gebrek aan televisie. Zij hadden meer belangstelling voor mekaar en de mening van de buurman (G.B.).

Nen echte Gentschen volkswijk

'k Goa, gelijk of da't moe zijn, beginne mee mij te verexcuzere. Al d' overienkomste mee nog levende of duuje meinsche, en nog bestoande of veurbije situwoases, zijn puur toeval, en nie bedoeld veur mee te lache. Mijn vertelselkes zijn gène roman of 't zoe ter êne van vijf kluite moete zijn. 't Es zuu moar een soameroapsol, zonder pretense, nie uit de goeien èwen tijd, want zuu goed wast dienen èwen tijd neu uuk nie, moar vergeleke mee vandoage es't natuurlijk were wat anders.

In ieder geval, de Brugsche Puurte hoa zijne noame nie gestole. Ter stond inderdoad een stadspuurte, à peu pree thalvet de Noordstroate, en oan z' in 1979-80 doar die dikk' afvoerbuisen in de grond gestoken hê, est er doar genoeg gevloekt veur die fondoases doarvan wig te krijge. De reste van de wijk was geweun een verzoamelijng van citeetses, koerkes, geweune, en ênigte brêeëre stroate. Ge moet z' eu geweune veurstelle gelijk op nen ottoluze zondag vandoage: meinsche te voete, op euldere vélo, nen triporteur, moar uuk vervoer mee steekkerre, pîrdekerre van ne groensolboer, ne melkboer, ne kool- of nen biermarchand... Gêne stank van nafte, soms wel ne rukende pîrdestront, moar den diene wierd opgeschept, en was goe veur hergebruik in de lochtijnk.

Rustige stroate woaren da toens, mee èwe meinschen aan eulder deurke, hier en doar een paar vrêwe die stonden te kommeeren en binst hulder plankier voagdege. Ja, dat er hier of doar ne kier een woordeke viel... 't es stille woar da't nie en woait, zegge ze, en de katte zat doar uuk al ne kier in d' harloge!

50 joar leen, oas Camilla getrèwd es – ze was toens al 75 joar! – was ze mee heure vent op vwajoage geweest noar de zie. Ze kost er nie van over en ze verteldege der aan iederfen over diet er nog nuunt geweest was: “*Al da woater!...*” zei ze.

Hoan ze nie zuu hard moete wirken, en hoan ze nie zuu weinig verdiend, ze zoen verdeekelijnges nog in hulderen toestand gelukkig geweest zijn. Moar in dienen tijd woaren der wrife weinig veurzienijnges. Ter was gfen kindergeld, en ter woare pertank wrife veel gruuft huishêwes, den dop stelde nie vele veure, ter was regolmoatig wirkluusheid, en een stoakijnges was een regolrechte rampe.

En toch,... Toch woare ze nie ongelukkig, de meinsche. Ze trokken huldere plan en name de goeie en de slechte doages al deurfen. De manne schuifoldegen een liedsen op hulder wirk, en de vrêwe zongen een liedsen an de waskuipe of de strijkplanke. De kleine gastes speeldegen op stroate en hoepoldegen mee een èw vélowiel, speeldegen mee den top of mee kapotgeschote moarbols. Ze zagen der wel nie zuu proper uit of de gastes van vandoage, ze woare zuu goe nie geklied moar ze wierde van jonksaf hard gemoakt tege 't echt leve, loaters, in de natte contenu's of in de kèw' ateljees.

Da, wa da neu bovekomt, zijn de jeugdherinnerijnges van een manneke, geboren in 1926, en die tot in tfortig vele zien gebeuren hee rondom hem, thuis, in de stroate en de gebuurte. Hij hee alles bewust bekeken, en 't es allemoal in zijne kop blijven hange. Zijn herinnerijnges goan tot aan 't uitbreke van den Twieden Oorlog, en doar achter was't all'moal anders... De Brugsche Puurte zoe opgeslokt worden deur den tornado van de welvoartmoatschappij. Zij, die vroeger epidemies van tyfus, cholera, Spoansche griep en ander vuile ziektes overleefd hoan, zoen neu de microbe van den otto, den televieze, 't egoïsme, den huugmoed en ander welvoartsiektes moeten ondergaan.

En toen ik werd geboren

*Mijn vader was welgezind
Hij riep: mijn uitverkoren
Mijn aangebede kind*

*En seffens ging hij huren
Ne koetsier en een peerd
En doarbij een voiture
En da was de moeite weerd.*

(Gents volksliedje)

In de Gîetestroate weundeg' er een koppel, de man wirkteg' in een gieterije en zijn vrêwe strijktég' hendes veur nen ateljee in 't stad. Apropoo, weete gij woarveure da een manshende in dienen tijd van veure een kortere sleppen hoa dan van achter? Awel, van veure moest er moar îen sossietsen in, moar van achter twie hespe!

Die vrêwe verwachtége ne kleine veur in de luup van de zomer. In dienen tijd moaktege ze doar allemoal zuu gîen spel van, oast er iemand moest kuupe. D' achterwoarsterigge was al verwittigd en den docteur koste nog altijd op 't loaste knipke goan hoale, oast er iets schîef zat. Alhoewel, den docteur hoat doar zijn eige mîenijngen over: "Woar dat de voader gepasseerd was, zoe de kleine uuk wel zijne plan trekke".

Wa da mij altijd goe bijgebleven es, da woaren al die îemers en bassijns mee woarm woater die noar bove moeste. Ik hoa altijd schrik dan ze diene kleine gijngge versmuure! Moar hier woaren der gîen probleme, een ure achter dat de miezeere begost was, lagt de kleine strop al neefest zijn ma in 't bedde en oasemdege zijnen îeste Brugsche Puurte lucht in.

In dienen tijd woare de moeders nogal goe besteld mee kindereete, zuudat diene kleine d' îeste weken guul zekers gîenen honger gijngd ên, en in 't geval dat hij te vele zoe blette, wast er nog altijd de *mammelokke*, een voddeke mee een kroetse bruid, gedopt in wa melk of wa suikerwoater.

Oas de voader mee de kleine allîene zat, kost het wel ne kier gebeure dat hij de *mammelokke* ne kier in den tsenuiver doptege, en tege d' îeste tande wast er een aftreksel van holhuizekes. 't Es gîen wonder da wij zuu schuwwe gaste woare: ons zeeneroase es verdeenken opgekwiêkt mee drank en drugs...

Beneen was't in de keuken al volop kîrmesse. Filomène, d' achtertwoarsterigge die bove gedoan hoa, moest neu zorge dan de manne van uldere schrik bekwame, en de flassche tsenuiver dee royaal de ronde. Aangezien da't nog moar thalvend de morgé was, koste ze nog schuune de kleine goan aangeve.

De delegeasje was rap thuupegesteld: *Tchiele, de voader, Manse de Mutse, 't meetse, Tseef Katrol, 't peetse, Tuur d' Îrbeeze*, de groensolboer en oorlogsinvalid van beroep, en den duivemelker woare de getuige.

Ongelukkiglijk was de wig van de Brugsche Puurte noar 't stadhuis zuu lank, en zijn der onder de boane zuuveel kapellekes, dat de delegease nog zuust vijf menuutses over hoa veur op 't stadhuis t' arriveere. Aan ne vent mee wrie veel madoaldes op zijnen buik, vroege ze woar dan ze moeste zijn veur ne kleinen aan te geve. Moar wa groaide gij? 't Kiechèt was al toe, en Tchiele begost er op te bonke. Achter zuu een half menuutse gijngd da kroam open, en den employé vloog bijkanst nen halve meter achteruit van Tchiele zijnen alcoloa-sem! "*Ge keun zien dadde te noaste kier wa vroeger komt*" zeit hij, "*es da neu nog een uure veur t' arriveere?! Wannîer es diene kleine gebore?*" Tchiele keek noar Manse, en scharteg' in zijn hoar. "*Awel, rond de zesse, moar we kosteme wij noar hier nie kome, Tuur d' Îrbeeze zijn commîrse gijng veure.*" - "*t Es goe, hoe moe'k diene kleinen inschrijve? Geef mij twee veurnoames en euwen achternoame...*" - "*Mieljaarde!*" zeit Tchiele, "*da weeteme wij nie!*" Den employé zijn uures viele bijkanst van zijne kop, want hij wist nie wat dat hij huurdege. - "*Godverdomme!*" zeit hij, "*kom ier ne kier were, en toens wa vroeger!*" En hij kloptege zijn kroam toe. Ze stonden der allemoal verbêwe-reerd bij te kijke, en ze woare serieus uldere kluts kwijt. Manse was d' îeste die were bij heure positieve kwam: "*Ik wete hoe dat hij moe hîete,*" zeit ze: "*Birke!*"

Tseef Katrol, die ne kloeken dokwirker was, paktege de stier bij d' huures. Hij donderdege mee zijn twee vuisten op 't kiechèt en debiteerdege doarbij nen end mee schietgebedekes veur ne poater zijn kijsses te doen afzakke. Den employé smeeet zijn kiechèt ope en was op 't punt veur uit zijn vel te sprijnge moar beet zijn tong' af bij 't zien van Tseef zijn fenijnige smoel die op onwe-re stond. "*Luistert*", sistege Tseef tussche zijn tande, "*ge schrijft diene klei-nen hier sebiet in, of 'k trek eu deur eu sluize!*" De vent schartege rap ne for-mulier uit den hup. - "*Allee,*" zeit hij "*ge zij gulder uuk nog gîen oardego-ars, geeft dienen trêwboek moar langst hier, moar ge goat mij wel moete zegge hoe dat dien kleine moe hîete...*" - "*Birke!*" zeit Manse, "*gelijk onze keunink, en Tseef, gelijk zijn peetse.*"

De klirk nam zijne pennestok en schreef plechtig 'ALBERT-JOZEF, geboren te Gent, op 1 augustus 1926'.

"*Veuruit*" zeit hij, "*tîekent hier neu allemoal achter da kruiske.*" En mee ne

firme zwier zettege Tchiele zijne noame, en de twie andere een schuun kruiske. “Allee,” zei Tchiele, “we goan ne kier goe mossols mee friete goan eten in de Donkerstege, en doarachter goam’ op ons lappe. ‘Ah, ’t en es alle doage gien kîrmesse!”

’t Rezultoat was dan z’ all’ moal een stuk in de nacht, oarme-in-oarme noar huis schoaverdijndegen. En Tchiele?... Die sliep beneen in zijne zetel, achter dat hij vier of vijf kîers geprobeerd hoa veur den trap op te kruipe.

Nen duup

De zoaterdag doarop moest de kleine geduupt worde. Binst de weke was Manse al op heuren dril geweest. De paster, die heur goe kendege, hoa heur

Tekening Gill Van Geert (verz. E. Levis)

ne firmen dreupol uitgeschonke, en een beetse de situwoase van 't jonk kop-pol uitg'urkt. Tsachternoens zond hij zijn meisse Julie mee een goeie flassche èwe wijn noar de jonge moeder thupe mee de complemente, dat hij in de luup van de weke wel ne kier zoe binnesprijnge.

Binst da Manse toch op heure gank was, stak z' heur huufd ne kier binne bij Clémentine, de stoelkeszetsterîgge dien z'op de Brugsche Puurte 'de pak sakrije' hietege, deur heur postuur. Clémentine hoa uuk ne spekkewinkol woar da' ze alle soorte knabbols verkocht: babbeluute, muiletrekkers, lekketsoeze, mammeloeze, spinderkes, rijkuurde, lintses, tsoepkes, kîrremelle, kijssebande, zuurkes, tsiezekespapier en nog veel mier.

Ze kocht een vierendiel tsoepkes, veur Clémentine een beets de mèwe te voage. Van doar trok ze noar 'de sos', den onderpaster, die zoe duupe en mee wie dat de famielde uuk goe moest stoan. 'De sos' was aan zijnen bijnoame geroakt deur zijn sympathieë veur de socialisten van de wijk, die buite veur nen duup, nen trèw of een begroavijngge gîene voet in de kirke zettege. Doarbij wast hij uuk goe gezien veur zijn huufflakke, moar dat es een ander histore...

De zoaterdag van den duup moest Tchiele tot tsoens wirke, moar Clotilde hoa gezeid: "*Nie in tije thuis en es gîene frit!*" Moar gîene nuud, hij was hoastig veur zijne kleine te dupe, en thalverîen zat hij al aan toafol. De zoaterdagnoene was't altijd zijnen tik. Clothilde kooktege toens de soepe veur de zondag, en tsoens ate ze den boelie op, goe volgesmîrd mee mostoard van Tierenteyn en gebakke petoaters doarbij.

Tchiele zat nog in zijne zetel, oas meetsen en peetse binneviele. "Awel," zeie ze, "*wa goat er hier van kome?*" – "*Een menuutse,*" zeit hij, "*'k Goa rap mijn bakhuis een beetse goan wassen en mij proper uitbustele want 'k goa mijn koeferkliërs aandoen.*" Achter vijf minute huurdege ze bove roepen en tiere... Tchiele hoa geprobeerd veur zijne 'voadermuurdenîrre' aan te doen, dat es ne wrieë stijve col mee vleurinkskes, moar 't was al leen van zijnen trèw, en zijne kop en zijne nekke woaren al te mets een tsietse gezwolle. Hij hoa al twee colknoppe noar den duvol gewronge, tege da zijn vrêwe mee 't derde zijne col toekreeg. Hij schoot in honderd hoaste den trap af en riep: "*Kom, we zijme wig!*"

Filomène, d'achterwoarsterigge hoa de kleinen aangepoaterneerd en wiegdeg' hem in zijnen duupsjaal, een îrstuk, woarin da Tchiele uuk nog geduupt geweest was. Manse, 't meetse, hoa heure noame all' îeren aangedoan, en was gekruund mee een mutse mee pîrolkes. Z' hoa heure zondagsche zwarte pal-

too aan mee aan heuren oarme een grute saccoche vol mee pakskes kientses-suiker.

Peetse Tseef, die in de fanfare van Sint-Cecilia de vlegge droadege – op de Brugsche Puurte zeije ze doar *‘de fanfare van de Grijze Zusters’* tege – hoa zijn meziekcostuumen aan, en trok neu lochtelijk op ne garde civiek.

’t Was nog volop zomerwere, en de commeeren uit de wijk stonden allemoal kerjeus aan ulder deure veur de processe goa te sloan. Zuu huuwîrdig of een poreie, staptege Tchiele buite, mee achter zijn gat Filomène mee de kleine, ’t meetsen en peetse. Tseef, die al dust hoa, wildege aan ’t îeste cafeetse al afdroaie. Hij stond al mee de klink’ in zijn hand, moar ’t vrèwvolk was nie te poaie: *“Îest dupe!”* zeie ze. Oan z’ aan ’t puurtoal van de kîrke kwame, was Tchiele gîen beetsen op zijn gemak. *“Verdeeke,”* zeit hij, *“oazeme moar nie luiop moete leze, ’t es al zuu lange leen, en ’k ben der nuunt gîene stravven in geweest.”*

In de kirke zat *‘de sos’* al mee twee creools te wachte. Op ’t doksoal was de koster zijn liedses veur de zondag aan’t repetere, en een zacht mezienske dweildege deur de kirke. De zonne ziftege deur de vitroos, en al d’ heilige keke van op uldere pjeedestal noar die schuwwe bende, diet doar binnestuike-tege. Den heilige Sint-Jan Baptist stond mee zijn oarmes noar omhuuge, gelijk of dat hij wildege zegge: *“Awel, awel, wie da ’mme doar zie, sie!...”*

Achter vijf menute hoa Tchiele al ne kier of twee stillekes g’ hoest, moar *‘de sos’*, die wel wist dan ze doar woare, geboardeg’ hem van dokske, en zeie in zijn eige: *“veur ne kier dan ze noar de kirke kome, keune ze neu wel een beetse langer blijve”*. Oas’t zuu aepree serjeus op uldere zemols begost te wirke, kwamt den onderpaster en zijn suite bij ulder. *“Allee,”* zeie *‘de sos’*, *“We goan der ne kier ne serjeuze Katholieke mens van moake.”*

De kleine, die hem tot neu toe redelijk stille g’ hêwen hoa, begost wa nat te worde, en liet hem neu îest stillekes huure. Moar bij den îeste klets wouter over zijn bolle begost hij te blête, zuodat de koster zijnen orgol nie mier huurdege. *“Ja,”* zeie *‘de sos’*, *“’t zal loaters ne goeie zijn veur in de kîrke te zijnge!”* *“Ge moet er nie te veel zijt opdoen.”* zeie Manse *“Hij es van bij de geboorte al goe genoeg gezijte. Guul de famield’ hee’t er van.”*

Oas’t all’moal achter de rugge was, zeie Tchiele tege *‘de sos’* en de koster: *“Allee, we zijn in ’t cafeetsen hier rechtover. Ge keun nen dreupol of een pinte kome pakke op de kleine zijn gezondheid.”*

“’t Es nie gerefezeerd” zeie ze, “we komen af!” Van zuu gèwe of da Farielde, de caféboazinne uit ’t Sterreke ze zag buitekomen uit de kirke, zettege ze de deure woagewijd open, en stak ne kluit in den orgol. Ze kosten all’ moal nie rap genoeg over ’t stroate zijn, en ze lieten ulder duu van den dust op ne stoel valle. Ter zaten al ienigte schuimers te wachten om mee te drinke, die woare geweune veur mee ’t vispoan uit te goan. En oas Tchiele zijnen toernee général gaf, dronke ze rap hulder klutskes uit, en schoven ulder voete mee onder toafol, binst da Filomène en Farielde noar de keuke trokke veur de kleine ne vesschen doek aan te doen.

In de café wast er al volop plezier. Ênigste gebure woaren uuk afgezakt, en ’t was ter rap bal-poep-en-laire. Charel Plastron, de caféboas, die binst de weke leurdege mee hendes en plastrons, begost er van te zwîete, want ze dronke de pinten en de dreupols veel te rap uit... “*Filomène,*” zei Tchiele, “*doet diene kleine moar noar huis, en kier zîere were, want ge zult er hier straks uuk ênigte ne vesschen doek meugen aandoen.*”

Tege ten tiene hoan z’ al een kafeetsen of achte gedoan. Filomène was achter gebleve in ’t vierde. Manse was tot in ’t zesde meegeroakt... Tseef was op stroat in ruze geslege mee ne wijkagent, die hem properkes noar huis gesleept hoa, en hem doar bij zijn Justine onder de deure geschoven hoa. Tchiele zat mee nog ienigte gebure sossietsesproat te vertelle in ’t ênigste cafeetse da nog ope was. Dadd’ hoa ne slechte noame, en da, zuust omdat ’t mens heure vent der vanonder was, en dan der nog twie plezante prezantoabele dochters woare, dien den boel aan’t droaien hielde.

Afijn, ’t begost al een beetse kloarte in de locht te komen, oas Tchiele noar zijn kot trok. Oast hij den bakker passeerdege peisdeg’ hij “’t Es de moment”, en hij kocht ne grute zak boterkoeke veur hem en zijn Clotilde.

(’t vervolgt)